

Vyvěšeno: 2.10.2019

Svěšeno: 17.10.2019

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: V. N. P.,
nar. ---,
státní příslušnost ---,
bytem

právně zastoupen: advokátem **Mgr. Vratislavem Polkou**,
sídlem Vinohradská 22, Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**,
Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.3.2019, č. j. OAM-1083/ZA-ZA11-HA08-2018

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce namítá nezákonnost a nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí. Tvrdí, že rozhodnutí žalovaného nebylo řádně odůvodněno dle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu a namítá nedostatečnou určitost výrokové části. Žalobce se domnívá, že účastníci nebyli v rozhodnutí řádně označeni dle § 68 odst. 2 a § 27 odst. 1 správního řádu, že nejsou naplněny kompetenční náležitosti rozhodnutí, neboť není řádně označen správní orgán a absentuje uvedení právních ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno. Dle žalobce je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatky v odůvodnění, žalovaný nezohlednil jím shromážděné podklady, zejména, co se týká skutečnosti, kde žalobce poukazoval na svou složitou situaci, kdy má dluhy a v případě návratu do vlasti mu hrozí, že nebude schopen je splácet a bude muset čelit jejich vymáhání ze strany soukromých osob a následně perzekuci ze strany státních orgánů. Správní orgán dle žalobce pochybil, když v situaci, kdy nebylo možné tvrzení žalobce ověřit, dostatečně nepřispěl svou aktivní činností ke zjištění skutkového stavu a žádosti žalobce nevyhověl. Podle žalobce jsou dány skutečnosti, které svědčí pro důvodnost přiznání azylu dle § 12 zákona o azylu. Žalobce dále namítá, že i kdyby zde nebyly azylové důvody dle zmíněného ustanovení, prokazatelně zde jsou důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 14 zákona o azylu. Za tyto důvody žalobce považuje složitou situaci rodiny, okolnosti jeho návratu a zejména zdravotní obtíže, které nebude schopen v zemi původu řešit z důvodu nedostupnosti léků. Správní orgán se dle žalobce nezabýval ani tím, zda hrozí žalobci při návratu do vlasti vážná újma. Žalobce navrhuje zrušení rozhodnutí.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že považuje rozhodnutí za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a v souladu s ustálenou judikaturou. Žalovaný uvedl, že při rozhodování vzal v úvahu všechny okolnosti uvedené žalobcem a zároveň shromáždil potřebné informace a všechny tyto skutečnosti zohlednil, přičemž však po jejich posouzení nenalezl důvod pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona o azylu. Tvrzení žalobce, že má dluhy, ani ekonomická situace v zemi jeho původu, nejsou dle žalovaného azylově relevantním důvodem. Dle žalovaného pokud žalobce pociťuje obavy z pronásledování ze strany soukromých osob z důvodu vymáhání dluhů, má možnost se obrátit na státní orgány v zemi původu. Žalovaný dále sděluje, že své rozhodnutí považuje za dostatečně určité se všemi požadovanými náležitostmi, když mimo jiné ani sám žalobce nemá pochybností, jak bylo ve věci rozhodnuto. Žalovaný proto navrhl žalobu zamítnout.
4. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti:
5. Důvodem podání žádosti byla skutečnost, že chtěl žalobce v České republice pracovat, neboť v zemi původu není dobrá ekonomická situace, práce je špatně placená a žalobce potřebuje živit rodinu. Žalobce uvedl, že je ženatý a má dva syny, manželka i synové jsou vietnamské státní příslušnosti a žijí ve Vietnamu. V zemi původu se živil zemědělstvím, ale z důvodu špatné úrody si musel vzít úvěr přibližně ve výši 200 000 Kč na překlenutí své situace. Z tohoto dluhu žalobce dle svého sdělení nezaplatil dosud ničeho, obává se, že když jej nesplatí, přijde o dům, který vlastní s manželkou a který je zástavou úvěru. V ČR by chtěl pracovat, aby mohl zajistit rodinu. Je zdravý a s ničím

se neléčí, je bez náboženského vyznání a nikdy nebyl členem politické strany či politicky aktivní. Z Vietnamu se rozhodl odjet v roce 2017 za účelem vydělat peníze. Vycestoval do Francie, na cestu tam si půjčil finanční prostředky. Po skončení víza nelegálně pobýval a pracoval ve Španělsku. Jelikož nemohl sehnat práci, rozhodl se odjet do ČR, kde chtěl najít práci na tržnici S.... Po svém příjezdu zde pobýval nelegálně, neměl pas a nemohl si tedy vyřídit potřebná povolení pro pobyt. Vypomáhal na tržnici, avšak v listopadu 2018 obdržel výjezdní příkaz, a proto požádal o mezinárodní ochranu.

6. Dne 15. 3. 2019 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, kterým žalobci mezinárodní ochranu v žádné formě neudělil. Žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla legalizace pobytu na území České republiky, neboť žalobci bylo policií uděleno výjezdní vízum pro nelegální pobyt v ČR. Žalovaný nenalezl žádný důvod pro udělení azylu z důvodu uvedených v § 12 zákona o azylu, když žalovaný neshledal, že by žalobce mohl být pronásledován či pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování. Důvod, že v zemi původu je ekonomická nouze a obavy žalobce z nesplaceného dluhu bance neshledal žalovaný azylově relevantními. Poukázal zároveň na to, že žalobce přesto, že pracoval ve Španělsku, nezaplatil bance na svůj dluh ničeho. Žalovaný rovněž konstatuje, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování z území ČR. Pokud chtěl žalobce legalizovat svůj pobyt, měl dle žalovaného postupovat podle příslušných právních předpisů a nikoli podávat žádost ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný neshledal ani jiný důvod pro udělení mezinárodní ochrany dle § 13, § 14, § 14a a § 14b.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
8. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný nenavrhli jeho nařízení.
9. Oproti žalobci soud považuje rozhodnutí žalovaného za přezkoumatelné. Žalovaný se dostatečně vypořádal s tvrzeními žalobce a uvedl k tomu své rozhodné úvahy k jednotlivým typům mezinárodní ochrany. Žalobce v žalobě specifikoval nepřezkoumatelnost pouze v nedostatečném odůvodnění rozhodnutí, které podle něj tak nemá náležitosti dle ust. § 68 odst. 3 správního řádu.
10. Žalobce předně namítal neurčitost výrokové části napadeného rozhodnutí. Podle § 68 odst. 1 s. ř. „*rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků.*“ Podle odst. 2 stejného paragrafu se ve výrokové části „*uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. (...).*“ Podle odst. 3 stejného paragrafu „*v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*“ Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 7. 2015,

č. j. 8 As 141/2012-58, uvedl: „Je třeba zároveň uvést, že konkrétní podobu výrokové části rozhodnutí, tedy např. její grafické či jiné rozlišení na záhlaví (návětí) a výrok (enunciát), zákon výslovně nestanoví. (...) Často správní orgány (ostatně i soudy, srov. též § 54 odst. 2 s. ř. s. a § 157 odst. 1 o. s. ř.) koncipují výrokovou část ze syntaktického hlediska jako jedinou větu, v jejíž uvozovací části sdělí označení správního orgánu, účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a předmět řízení; tato část končí slovy „rozhodl takto“ (případně „vydal toto rozhodnutí“) a dvojtečkou. Po tomto návětí (záhlaví) následuje samotný výrok či výroky rozhodnutí, včetně výroku o nákladech řízení a vedlejších ustanovení. Lze si ovšem představit, že by správní orgán nerozdělil výrok a návětí a všechny náležitosti výrokové části rozhodnutí požadované § 68 odst. 3 správního řádu by byly obsaženy ve výroku. I takový postup správního orgánu, pokud by nebyl na újmu srozumitelnosti rozhodnutí (viz níže), by byl v souladu se zákonem.“ (bod 16) V posuzovaném případě bylo z napadeného rozhodnutí jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení, neboť výrok napadeného rozhodnutí zněl: „mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje.“ Žalovaný pak citoval dotčená ustanovení v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ani neuvedení údaje o místě trvalého pobytu, resp. místa hlášeného pobytu, nezaložilo neurčitost výrokové části, neboť stěžovatel byl náležitě identifikován jménem, datem narození a státní příslušností. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 9. 2015, č. j. 7 Azs 166/2015-48, uvedl „(...) stěžovatel nemusel být v rozhodnutí identifikován místem trvalého pobytu, neboť má na území České republiky toliko místo hlášeného pobytu ve smyslu ust. § 77 zákona o azylu. Místo hlášeného pobytu přitom správní řád mezi údaje umožňující identifikaci fyzické osoby výslovně neřadí. Uvedení místa hlášeného pobytu může pochopitelně přispět k individualizaci účastníka řízení, nicméně v opačném případě nelze automaticky shledat správní rozhodnutí nezákonným. Kromě toho je nutno poznamenat, že smyslem citovaných ustanovení je dostatečná identifikace účastníka řízení, tak aby nemohlo dojít k jeho záměně s jinou osobou. Nejedná se tedy o samoúčelná pravidla, jejichž nedodržení by automaticky znamenalo nezákonnost správního rozhodnutí. Neuvedení některého z vyjmenovaných identifikačních údajů může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí pouze v případě, že reálně brozí záměna účastníka řízení s jinou osobou.“ V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud také uvedl: „Ačkoliv žalovaný ve výrokové části neuvedl kompetenční ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno, v řízení nevyvstaly žádné pochybnosti o tom, že žalovaný byl věcně a místně příslušným správním orgánem pro rozhodování o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel ostatně ve správním ani v soudním řízení nevyjádřil žádnou pochybnost o tom, že by žalovaný nebyl příslušný k vydání žalobou napadeného rozhodnutí.“ Tyto závěry lze plně vztáhnout i na nyní posuzovaný případ. Soud má tedy za to, že uvedení jména, příjmení, data narození a státní příslušnosti bylo plně v daném případě postačující pro identifikaci žalobce.

11. Správní orgán rozhodnutí náležitě odůvodnil, když všechny zjištěné skutečnosti podrobně zkoumal a posuzoval jejich relevanci jakožto důvodů umožňujících udělit mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b.
12. V dané věci soud vyšel z uvedených právních předpisů:
13. Podle § 3 odst. 1 zákona o azylu: „Žádostí o udělení mezinárodní ochrany je projev vůle cizince, z něhož je zřejmé, že hledá v České republice ochranu před pronásledováním nebo před hrožící vážnou újmu.“

14. Podle § 12 zákona o azylu: „Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
15. Podle odstavce 2 ustanovení § 14a zákona o azylu se za vážnou újmu považuje
- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
16. Podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Těmi se v souladu s následujícím ustanovením azylového zákona rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy může eventuálně být také soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.
17. Z obsahu spisu nevyplývá, že by žalobce byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo by měl strach z pronásledování. Toto nebylo vůbec tvrzeno, natož jakkoli doloženo a ani správní orgán po posouzení žalobcovy situace nezjistil, že by u žalobce byl naplněn některý z předpokladů dle § 12 zákona o azylu. Žalobce uvedl, že nebyl politicky aktivní, je bez vyznání, má dobrý zdravotní stav a mohl z vlasti bez problémů vycestovat do Francie. Žalovaný se podrobně zabýval otázkou možné vážné újmy hrozící žalobci, avšak po analýze aktuální situace v zemi původu a též s ohledem na to, že žalobce nebyl politicky aktivní či neměl žádné problémy s vycestováním, nedovodil, že by státní orgány země původu měly zájem o osobu žalobce, a ten byl po návratu pronásledován.
18. Podle § 13 zákona o azylu: „(1) Rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.
- (2) Rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí
 - a) manžel nebo partner azylanta,
 - b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let,

c) rodič azylanta mladšího 18 let,

d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. h), nebo

e) svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let.

(3) Předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny manželu azylanta je trvání manželství před udělením azylu azylantovi. Předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny partnerovi azylanta je trvání partnerství před udělením azylu azylantovi.

(4) V případě polygamního manželství, má-li již azylant manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit azyl za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem azylanta.“

19. Žalobce uvedl, že je ženatý a má dvě děti žijící ve Vietnamu, není zde tedy osoba, skrze kterou by bylo možné uplatnit důvody dle § 13 zákona o azylu. Žalovaný tedy postupoval správně, když podle žalobci azyl dle tohoto ustanovení zákona neudělil.

20. Podle § 14 zákona o azylu: „Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“

21. Podle § 14a zákona o azylu: „(1) Doplnková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

(2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

a) uložení nebo vykonání trestu smrti,

b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,

c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo

d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

22. Podle § 14b zákona o azylu: „(1) Rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.

(2) Rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí

a) manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany,

b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,

c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let,

d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. h), nebo

e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.

(3) Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany je trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci.

(4) V případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.“

23. Žalovaný se dále zabýval tím, zda je možné udělit žalobci azyl dle § 14 zákona o azylu a zkoumal proto rodinné, sociální a ekonomické podmínky žalobce, přičemž situaci žalobce vyhodnotil tak, že zde není naplněn důvod pro poskytnutí azylu z humanitárního důvodu. Soud se zcela ztotožňuje s tímto závěrem žalovaného. Žalobce je svéprávný, ekonomicky aktivní člověk. Žalobce rovněž prezentoval svůj zdravotní stav jako dobrý, bez komplikací, až v žalobě tvrdí, že dříve zdůraznil zejména své zdravotní obtíže, tuto skutečnost však ničím nedoložil a z obsahu spisu nevyplývá.
24. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“* V souladu s uvedeným rozsudkem soud poukazuje na smysl institutu udělení mezinárodní ochrany jakožto mimořádné formy pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí., nikoli jako poslední prostředek k zabránění opuštění území ČR.
25. Ze spisového materiálu vyplývá, že jediným důvodem, který žalobce uvedl pro udělení mezinárodní ochrany je legalizace jeho pobytu na území ČR, na jejíž území nelegálně pobývá a pracuje za účelem, aby zde mohl vydělávat peníze z důvodu na zajištění rodiny a splácení svých závazků v zemi původu. Soud předně konstatuje, že žádost žalobce lze chápat jako účelovou, když byla žalobcem podána až v době, kdy mu reálně hrozilo opuštění ČR a pouze zde projednávaná žaloba je způsobila odložit vykonatelnost napadeného rozhodnutí. Pokud měl žadatel v úmyslu svůj pobyt v ČR legalizovat, bylo na místě postupovat podle předpisů cizineckého práva, zejména dle zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců.
26. Ekonomické či sociální potíže v zemi původu není možné považovat za důvody, které by umožňovaly udělit žalobci mezinárodní ochranu. Soudu není ani známo, že by ve Vietnamu v současné době probíhala humanitární či jiná katastrofa. Soud nenalezl skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma. Vnitřní zamítavý postoj žalobce nelze považovat za uplatňování politických práv a svobod. Ekonomická migrace nepožívá ochrany azylového práva.

27. Žalobce již v protokolu k žádosti uvedl, že z důvodu nedostatečného příjmu z jeho podnikání ve Vietnamu byl nucen si vzít úvěr ve výši asi 200 000 Kč, který je zajištěn nemovitostí, o kterou v případě, že nebude dluh hradit, s největší pravděpodobností přijde. Vedle toho žalobce rovněž uvedl, že prostředky na cestu do Francie neměl, a proto si je půjčil. Naproti tomu z žádného tvrzení žalobce nevyplývá, že by své závazky byl jen zčásti za dobu svého pobytu v Evropě uhradil. Soud se dále zabýval tvrzeními žalobce, že ve Vietnamu mu hrozí nebezpečí ve smyslu vymáhání jeho neuhrazených závazků. Tvrzená obava z věřitelů však není okolností, na základě které by mohl být udělena mezinárodní ochrana dle § 12 zákona o azylu, ani okolností zřetel hodnou ve smyslu § 14 zákona o azylu. K tomu Nejvyšší správní soud již dříve uvedl, že „*obtíže žadatele o azyl, spočívající v nemožnosti splácení dluhu soukromým osobám v zemi původu, nelze bez přistoupení dalších zvláštního zřetele hodných okolností vnímat jinak než jako důvody ekonomické, nepostačující k udělení azylu podle § 14 [zákonu o azylu]*“ (viz rozsudek ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003 – 64, či ze dne 30. 3. 2017, č. j. 10 Azs 37/2017 – 30). Možným pronásledováním soukromými osobami v zemi původu a vlivu této okolnosti na udělení doplňkové ochrany se Nejvyšší správní soud zabýval také např. v rozsudcích ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48, či ze dne 13. 9. 2004, č. j. 4 Azs 160/2004 – 41. Žalobce žádné další zvláštní okolnosti týkající se vymáhání jeho dluhů netvrdil. Nelze ani dovozovat, že by bez dalšího mohl být žalobce pronásledován pro neplacení ze strany státních orgánů. Naopak by bylo potřeba, aby se žalobce nejprve pokusil obrátit na ně, neboť dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005 č.j. 6 Azs 479/2004 – 41 „*aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany.*“ Žalovaný věc posoudil zcela v souladu s citovanou judikaturou.
28. K námitce žalobce, že se správní orgán dostatečně nezabýval skutkovými zjištěními týkajícími se zejména jeho závazků a následného možného ohrožení v zemi původu soud poznamenává, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany je rozděleno důkazní břemeno mezi žadatele a správní orgán. Na žadateli leží břemeno tvrzení a na správním orgánu břemeno ověřování informací uvedených žadatelem a informací o situaci ze země původu. Soud konstatuje, že v daném případě žalobce nedostal své povinnosti a břemeno tvrzení neunesl, neboť pro udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádné relevantní důvody. Oproti tomu si žalovaný obstaral informace o situaci v zemi původu, aby mohl posoudit, zda by žalobci hrozila v případě návratu do Vietnamu vážná újma, aniž by však žalobce takovou újmu tvrdil, přičemž z pokladů nashromážděných žalovaným nevyplývá, že by žalobci ve Vietnamu nebezpečí vážné újmy hrozilo.
29. Soud ve věci žalobce neshledal ani žádný důvod zvláštního zřetele hodný, který by odůvodňoval udělení ochrany z humanitárního důvodu, jak předpokládá ust. § 14 zákona o azylu. Nejsou naplněny ani podmínky pro poskytnutí doplňkové ochrany dle ust. § 14a. Rodinný příslušník žalobce, který by požíval doplňkové ochrany, tu není, a proto ani ust. § 14b zákona o azylu nelze použít.
30. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
31. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný sice měl ve věci úspěch, avšak žádné náklady mu nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 2.10. 2019

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce